

Ajatuksia huippukokouksista ja niiden vastatapahtumista

Anonyymi

Sisältö

Ajatuksia huippukokouksista ja niiden vastatapahtumista	4
Keskuksen harhakuva	5
Ennakoimattomuuden puuska	7
Kokeilu avoimen taivaan alla	8
Ylivallan uudet, rumat kasvot	9
Happosade ja viikunanlehdet	10
Riva on kaikkialla	12
Muutammat rovertalaiset anarkistit	13

Etenkin vuoden 2001 kuumien kesän jälkeen on maailmalla käyty paljon keskustelua erilaisten huippukokousten yhteydessä järjestettyjen vastatapahtumien, kansalaisfoorumien ja protestien toimivuudesta vastarinnan strategiana. Alla oleva rovertalaisten anarkistien kirjoitus keskusteluun on vuodelta 2003, joten tapahtumat (Riva, Cancun), joihin siinä viitataan, ovat jo menneisyyttä. Yleiseltä osaltaan teksti ei kuitenkaan ole vanhentunut, ja erityisen ajankohtaisen siitä tekee täkäläisittäin sekä Pietarissa heinäkuussa järjestettävä G8-kokous, että Helsingin hallituksen alkava EU-puheenjohtajuuskausi, jonka aikana hallitus isännöi mm. Aasian ja Euroopan maiden johtajien ASEM-huippukokousta.

Molempien tapaamisten yhteyteen on suunniteltu vakiintuneen tavan mukaan myös vastatoimintaa: Pietariin mielenosoittajia on kutsunut ilmeisen anarkistinen Venäjän / entisen Neuvostoliiton alueen G8-vastainen verkosto; Helsingissä puolestaan järjestetään mm. kansalaisjärjestöjen koolle kutsuma AEPF (The Asia-Europe People's Forum) -vastatapaaminen.

Julkaistessaan tämän käännöksen Takku ei niinkään halua lannistaa ketään olemaan osallistumatta vastatapahtumiin, kuin herättää itse kunkin miettimään päivämääristä riippumattoman, jatkuvan käytännöllisen vastarinnan roolia ja mahdollisuutta omassa jokapäiväisessä elämässään.

-Kääntäjät/Takku

Ajatuksia huippukokouksista ja niiden vastatapahtumista

Keskuksen harhakuva

Kapitalismi on sosiaalinen suhde, ei vallanpitäjien linnake. Tästä latteudesta käsin voimme läheteä tarkastelemaan kysymystä huippukokousista ja vastahuippukokousista. Kapitalistisen vallan ja valtiovallan esittäminen eräänlaisena päämajana (kyse on G8:sta, WTO:sta tai jostain vastaavasta organisaatiosta) on hyödyllistä niille, jotka haluavat vastustaa tätä hallintokeskusta toisella keskuksella: niin sanotun liikkeen – tai paremminkin liikkeen edustajien – poliittisella rakenteella. Lyhyesti sanottuna se on hyödyllistä niille, jotka esittävät ratkaisuksi yksinkertaisesti hallintohenkilöstön vaihtoa. Paitsi että tällainen järkeily on olemukseltaan ja tarkoitukseltaan reformistista, tulee siitä myös menetelmiltään autoritaarista ja yhteistoimintaan suuntautunutta, kun se johtaa opposition keskittymiseen. Tästä syntyy niiden vasemmistolaisten vastustajien – jotka niin ahnaasti haluavat ”maailman herrojen” kuulevan heitä – halu sijoittaa rahaa ja poliittista kohua huippukokouksiin, joissa vallanpitäjät yhä useammin sopivat päivämääristä heidän kanssaan. Näiden huippukokousten puitteissa vain hyväksytään muodollisesti muualla valmistellut päätökset, mutta tämä ei kuitenkaan häiritse sosiaalifoorumien lukuisia edustajia; onhan heidän vastarintansakin loppujen lopuksi täysin muodollista. Se muodostuu pääasiassa maksettujen alustajien pitämistä seminaareista, joissa osoitetaan että uusliberalismi on väärin ja inhimillisuus on oikein, tai eloisampia ihmisiä varten järjestetystä yhteenotto- performanssista, joka on soveliaasti ennalta järjestetty poliisin kanssa. Sitä paitsi, miten instituutioiden taloudellisesti tukema, kunnanvaltuutettujen ja kansanedustajien edustama, ja työväenliikkeen haudankaivajien (viittaamme CGIL:n¹ valvontapartioihin, jotka toimivat yhteistyössä poliisin kanssa) turvaama vastustus voisi olla todellista? Paradoksi on siinä, että ihmisiä kutsutaan kaduille toisenlaisen mahdollisen maailman nimissä, mutta tarkoituksena on että kerta kaikkiaan mitään ei tapahdu. Joka kerta kun enemmän tai vähemmän valtavana vellova massa liikkuu rauhanomaisesti, näkyvästi valvottuna, sen väitetään olevan suuri voitto liikkeelle. Nämä yhteiskuntarauhan ylläpitäjät kuitenkin tietävät vallan hyvin, että heidän kykynsä esiintyä neuvottelijoina instituutioiden kanssa ei erityisesti riipu heidän kaduille johtamiensa ihmisten määrästä (miljoonat Irakiin hyökkäämistä vastustaneet mielenosoittajat eivät ole juurikaan huolestuttaneet sotaan osallistuneita hallituksia). Sen sijaan se riippuu pikemminkin heidän kyvystään toimia välittäjinä, heidän kyvystään tukahduttaa yhteiskunnallinen kapina (tai oikeuttaa sen tukahduttaminen). Itse asiassa, jos huippukokouksista ja vastahuippukokouksista todella puhutaankin niin tiuhaan, jos Sosiaalifoorumien edustajat ovat kokoontuneet neuvottelupöytään ja massamedia on heitä imarrellut, se johtuu vain siitä, että – ensin Seattlessa ja myöhemmin muissa tapauksissa – jotain tapahtui: tuhannet toverit ja köyhät nuoret hyökkäsivät pääoman ja valtion rakenteita vastaan, järkyttivät poliisin kaupunkisuunnittelu-kuvioita avaamalla tiloja kommunikaatiolle, ja ottivat yhteen univormuihin pukeutuneiden renkien kanssa. Ilman tätä kumouksellista uhkaa – sekä niitä monia kapinallisia purkauksia, jotka uuden ajan merkinä ovat ravistelleet viime vuosia – herroilla ei

¹ Italialainen ammattiliitto. Myös mm. Göteborgin ennalta sovituisissa suurissa mielenosoituksissa kesällä 2001 olivat järjestystä valvomassa ”mielenosoittajien omat” (ts. vastahuippukokouksen järjestäjien nimeämät) järjestyksenvalvojat keltaisissa liiveissään.

olisi mitään asiaa erilaisille Casarineille ja Agnolettoille². Eikö ammattiliitoillekin ole tapahtunut jotain samantapaista? Jos pääoma suuren yhteiskunnallisen konfliktin aikoina kuunteli niitä ja lahjoi niitä, pyrkimyksensä jakaa, lannistaa ja leimata kapinoivat työläiset, niin sittemmin ne on laitettu säilöön. Nyt ne on pakotettu jälleen nostamaan kova meteli juuri niiden samojen pomojen tekemiä hyökkäyksiä vastaan, joiden toimia ne itse olivat aiemmin oikeuttamassa ja allekirjoittamassa.

”Tottelemattomien”³ edustajien täytyy siis tehdä ero itsensä ja pahojen, äärimmäisten, väkivaltaisten (siis niiden jotka harjoittavat suoraa toimintaa) välille ja antaa poliittista näkyvyyttä muille. Siksi, yhtäältä, sosiaalifoorumien iskulauseet ovat loppujen lopuksi täysin soveliaita valistuneelle porvaristolle: finanssipääoman verotusta, demokraattista ja läpinäkyvää maailmankaupan säätelyä, enemmän valtiota / vähemmän markkinoita, kriittistä kuluttajuutta, eettisiä pankkeja, pasifismia jne. Toisaalta he onnistuvat ”demokraattisten liikehdintöjensä” avulla myymään arvokkaan hyödykkeen: illuusion siitä että tekee jotain maailman epäoikeudenmukaisuuksia vastaan. Tässä mielessä vastahuippukokoukset ovat mehukas speaktaakkeli. Harvat pahat tukahdutetaan ja hyviä kuullaan heidän oikeutetuissa vaatimuksissaan: sen pituinen se?

Valta tietää, ettei asia ole niin yksinkertainen. Kesytetyn opposition järjestämällä kuvottavan realistisilla esityksillä ei ole mitään sanottavaa miljoonille markkinaparatiisin reservaatteihin jäteyille ja poliisin tukahduttamille köyhille. Genovassa oli hieman yhteenottoa: ainoastaan suorien iskujen ja supermarketien tyhjentämisten aikaan yhdistivät työläiskaupunginosien nuoret voimansa kapinallisten kanssa. Siinä missä Valkohaalarit makeilevine speaktaakkeleineen näyttivät heidän silmissään marsilaisilta tai pelleiltä, ymmärsivät nämä jokaisesta poliittisesta järjestästä ulos suljetut ihmiset välittömästi kapinoinnin kieltä.

² Casarini ja Agnoletto ovat sosiaalifoorumien takana olevien ryhmien edustajia.

³ ”Tottelemattomat” olivat Valkohaalareiden (Tute Bianche) toiminnan lakattua syntynyt ”radikaali” organisaatio, joka Italiassa toimi yhteydessä Antonio Negrin uudempiin teorioihin pohjaavaan Rifondazione Comunista – puolueeseen (Suomessa Tottelemattomat ratsastivat joidenkin puolueiden, lähinnä Vasemmistoliiton ja etenkin Vihreiden, nuorisojärjestöillä). Ainakaan Italiassa negriläisten yhteistyö yhteiskunnallisten instituutioiden kanssa ei ole jäänyt vain puoluepolitiikkaan kytkeytymiseen, vaan myös neuvottelut poliisin ja kunnallisviranomaisten kanssa kuuluvat kuvaan, kun tavoitteena on järjestää mielenosoituksia, jotka luovat hyvän mediaspektaakkelin aiheuttamatta todellisia ongelmia yhteiskunnallisten instituutioiden toiminnalle. Näissä tapaamisissa poliisin kanssa on suunniteltu lavastettua ”suoraa toimintaa” ja ”yhteenottoja”. Tämän aatteellisen perinnön jatkajia, väljästi ottaen, ovat tätä nykyä mm. Prekariaatti- ja EuroMayday-meiningit. Mainittakoon, että vallanpitäjien näkökulmasta vartenotettavan neuvottelijan asemaan pyrki myös Sosialistiliiton (liikkeen selkärankana esiintymään pyrkinyt, hierarkkinen poliittinen jengi) suvereeni ylikomentaja Juhani Lohikoski, joka äskettäisessä (huhtikuu 2006) FST:n tv-haastattelussa totesi toivovansa ASEM-protesteista karnevalistista kulkuetta, jossa ei ole mitään konfliktin vaaraa.

Ennakoimattomuuden puuska

Ei ole epäilystäkään siitä, että Seattlessa ja Genovassa, ja jälleen Thessalonikissa, nähtiin väli-töntä kritiikkiä ylivaltaa ja sen vale-vihollisia vastaan. Vaikka päivämäärät olivat herrojen aset-tamia, niin kaduilla kulkeneiden reformistien määräämstä suunnasta poikettiin. Mainitsemme tämän, vaikka kuuluimmekin niihin tovereihin, joiden mielestä Genova on kaikkialla: että jos ylivalta ja osattomuus ovat läsnä yhteiskunnan jokaisessa osassa ja jokapäiväisessä elämässä, ei hyökkäys kaipa vihallisen asettamia päivämääriä. Pidämme mielenkiintoisena niiden toimintaa, jotka, aiheuttaakseen tuhoja ja välttääkseen poliisin kasvokkain kohtaamisen ansan, hylkäsivät ”punaisen vyöhykkeen” näyttämön ja ketterästi liikkuen iskivät ja katosivat (tämä toimi etenkin hyökkäyksessä Marassin vankilaan Genovassa). Tämä voimakas ennakoimattomuuden puuska, tämä tekojen ja ryhmien kumouksellinen ”federalismi” merkitsi tärkeää irrottautumista niiden logiikasta, jotka keskittävät vihallisen keskittääkseen kamppailun (ja tehdäkseen siitä symbolis-ta). Mutta olemme edelleen sillä kannalla, että paras näkökulma on olla paikassa, jossa vihallinen ei osaa sinua odottaa, kaukana tapaamisista. Jopa kaikkein kiinnostavimmissa muodoissaan vas-tahuippukokoukset rajoittavat tätä näkökulmaa. Sitä paitsi, mitenkään väheksymättä Seattlen ja Genovan purkauksia, meistä vaikuttaa siltä että tämän kaltaisten päivämäärien perässä juokse-misesta on tulossa klisee, ja ennen kaikkea energian nielijä; heti kun yksi vastahuippukokous päättyy, alkaa seuraavan valmistelu. Massamedia asettaa yhä useammin päivämäärät, aina niin pitkälle, että jos monet vallankumoukselliset ovatkin osoittaneet mieltään esimerkiksi Irakin so-taa vastaan, ei juuri kukaan ole onnistunut ilmaisemaan minkäänlaista käytännöllistä solidaari-suutta Argentiinan tai Algerian kapinallisia kohtaan. Usein sellaisia yhteenottoja, joihin osallis-tuu lähes yksinomaan ”militantteja”, pidetään tärkeämpinä kuin todellisia yhteiskunnallisia tai luokkakantaisia kapinoita.

Tiedämme varsin hyvin, miksi monet toverit menevät vastahuippukokouksiin: laajalle levinyt suora toiminta ja yleinen yhteenotto poliisin kanssa on mahdollista vain joukkotilanteissa. Koska hyökkäämisen mahdollisuus on muualla äärimmäisen vähäinen, voidaan tietynlaista ka-tusissisotaa kokeilla vain hyvin laajoissa tilanteissa. Muita toimia, sellaisia jotka eivät ole millään tavalla yhteensopimattomia vastahuippukokousten aikaan kaduilla harjoitetun toiminnan kans-sa, voidaan toteuttaa milloin tahansa. Tästäkin huolimatta olemme sitä mieltä, että pitkällä aika-välillä sellainen käytäntö rajoittaa analyysin ja toiminnan omaehtoisuutta ja riippumattomuutta (kuinka monen yhteiskunnallisen konfliktin edessä olemme vain seisleet katsellen?), muuntaen sen, toiminnasta sinänsä riippumatta, eräänlaiseksi äärimmäiseksi malliksi ”tottelemattomien” karavaanissa. Puhumattakaan siitä, että olisi edelleen syytä kysyä, miksi ihmeessä valta julkai-see niin monia huippukokouksia, joissa ratifioidaan jo aiemmin tehtyjä päätöksiä. Meistä kaikki tämä näyttäisi olevan mainiota maaperää poliisille harjoitella ja kokeilla mellakanvastaisia tek-niikoitaan. Eräänlaista homeopaattista hoitoa: Valta rokotetaan pienellä annoksella kumouksel-lisuuden virusta sen immuunijärjestelmän tehostamiseksi paljon laajempien yhteiskunnallisten kulkutautien varalta. Sen täytyy tietää kuinka pahat liikkuvat ja järjestäytyvät, ja keiden hyvien kanssa se voi keskustella niin että mikään ei todella muutu.

Kokeilu avoimen taivaan alla

Mutta ennen kaikkea huippukokoukset muodostavat toisenlaisen kokeilun muodon: nähdään minkä taseisia sortotoimenpiteitä väestö suostuu sallimaan. Tuomalla ”rikkaaseen Länteen” hie-man Palestiinaa tarkastuspisteinen, pysyvine punaisine vyöhykkeineen ja joka kulmaan sijoitettuine panssaroituine partioautoineen, ylivalta kertoo alaisilleen että he ovat rikollisia kunnes toisin todistetaan; että mikään ei ole riittävän varmaa ja turvallista poliisille ja teknologiselle koneistolle; että kaupunkisuunnittelu on jatkoa toisin aseine käydylle yhteiskunnalliselle sodalle. Yli kuusikymmentä vuotta sitten Walter Benjamin kirjoitti esseessään ”Historian käsitteestä”¹, että ”poikkeustilasta, jossa elämme, on tullut sääntö”. Jos tämä on totta, meidän on ymmärrettävä mikä yhdistää paperittomien maahanmuuttajien leirit stadioneihin, joille sotapakolaisia lastataan; mikä yhdistää tietyt köyhät ja työväenluokkaiset kaupunginosat, joilla poliisit partioivat, eri puolille maailmaa ripoteltuihin moniin Guantanamoihin; mikä yhdistää jotkut julkilausuttuun tavoitteeseensa nähden mittakaavaltaan täysin suhteettomat evakuointiopeeraatiot (kokonaisia kaupunginosia evakuoidaan jonkin ensimmäisen maailmansodan aikaisen kapineen vaarattomaksi tekemiseksi) ENELin² 1920-luvun tapaan ilman varoitusta toimeenpanemaan sähköenergian sääntelyyn. Tähän mennessä kokeilut ovat onnistuneet, ja siten osoittaneet todeksi sen mitä eräs toveri kirjoitti 1970-luvulla: pääoman kansa on stoalaista väkeä. He puuttuvat liikenteen kulkuun, he asentavat valvontakameroita kaikkialle, he pystyttävät haitallisia antennia kotiemme katoille, he kriminalisoivat yhä uusia käyttäytymisen muotoja: eikä kukaan sano sanaakaan.

Huippukokoukset ovat kaiken tämän tiivistyneitä representaatioita, joka ikisen oikeuden väliaikainen lakkauttaminen lain nojalla. ”Mitä täällä tapahtuu?” kysyy keskivertokansalainen, pakotettuna kävelemään kaupungilla ostoksille päästäkseen. ”Ei tässä mitään, ne ovat vain niitä globalisaation vastustajia,” vastaa nainen supermarketilla. Ja samaan aikaan he ovat yksityistämässä jopa juomavettä, poliisien ollessa kaikkialla.

Mutta juuri siitä syystä, että huippukokoukset edustavat tiivistyneessä muodossa jokapäiväistä tilannetta, on käytännöllisen kritiikin oltava jatkuva ja laajalle levinnyttä, esimerkiksi videokameroiden ja muiden elektronisten valvontajärjestelmien tuhoamisen muodossa. On tärkeää kartoittaa hallinnan välineiden sijainti, levittää niistä tietoa ja tukea teoreettisesti niitä vastaan hyökkäämisen tarpeellisuutta.

¹ Julkaistu suomeksi teoksessa Messiaanisen sirpaleita. (suom. Raija Sironen)

² Italian kansallinen sähköneuvosto.

Ylivallan uudet, rumat kasvot

Valta on käynyt yhä röyhkeämmäksi. Yhtäältä vallanpitäjät tietävät, että nykyisiä yhteiskunnallisia oloja, joita luonnehtivat lisääntyvä epävarmuus ja riippuvuus hyödykkeistä, voidaan ylläpitää ainoastaan terrorin avulla: tällainen terrori ilmenee ulkopuolella sodan muodossa ja sisäpuolella tulevaisuutta koskevan pelon muodossa (esimerkiksi pelkona työttömäksi jäämisestä), tai yhä laajempien yhteiskunnallisten ryhmien tukahduttamisena. Toisaalta vuosikymmeniä jatkunut yhteiskuntarauhan ylläpito – jossa jokainen halveksuttava teko on tapahtunut vain koska mitään ei ole tehty aiempien estämiseksi; ällistyttävää rappioitumisen kiihtymistä – on tehnyt vallasta ennen näkemättömän ylimielisen. Olemme nähneet sen vaikutuksen esimerkiksi Genovassa, pahoinpitelyissä, kidutuksessa, Carlo Giulianin murhassa. Ja se jatkuu. Trenton uusi poliisipäällikkö, Colucci, toimi poliisipäällikkönä Genovassa G8-huippukokouksen aikaan, hän on tunnettu sika. Hän hoitaa Euroopan Unionin ulkoministerien huipputapaamisen, joka järjestetään Riva del Gardassa, 4.-6.9. Käsitätkö viestin? Eikä Trenton ”totuus- ja oikeus” -komitea ole keksinyt mitään parempaa kuin haastaa hänet julkiseen keskustelutilaisuuteen.

Happosade ja viikunanlehdet

Rivassa tapaavien ulkoministerien täytyy saada aikaan yhteinen esityslista Meksikon Cancunin WTO-tapaamisessa syyskuussa esitettäväksi. Aiheena on palveluiden kauppaa koskeva yleis-sopimus (GATS), joka enteilee koko ”julkisten palveluiden” periaatteen yksityistämistä globaalilla tasolla. Monista prosessiin kuuluvista päätöksistä kaikkein suurin skandaali on varmasti veden yksityistäminen, josta saattaa tulla todellisuutta WTO:n 144 jäsenmaassa. Kyseinen prosessi alkoi jo jonkun aikaa sitten, sillä seitsemän monikansallista yhtiötä on jo vuosikymmenien ajan taistellut toimiluvasta mineraaliveden pullottamiseksi, ja viime vuosien aikana myös luvasta vesijohtoverkkojen hallinnoimiseksi. Myös ”Trenton Sosiaalisen Euroopan neuvosto” pitää veden yksityistämistä, ja sen saastumisesta johtuvaa vähyyttä, merkkinä täysin pidäkkeettömästä uusliberalismista. Tavanomaisten, sopimusten epädemokraattisia piirteitä koskevien valitusten ohella (ikään kuin yksittäisten hallitusten tekemät sopimukset olisivat kuka ties millaisten julkisten väittelyiden kohteena...; sitä paitsi, eikö valtion instituutioiden ollut tarkoitus pelastaa meidät julmilta markkinoilta?) yhtä suuri skandaali reformistien puheessa on heidän arvostelemiensa katastrofien laajuuden ja heidän esittämiensä ratkaisujen välinen kuilu.

Yhtäältä he osoittavat, että näiden katastrofien syyt löytyvät maanviljelyn teollistumisesta, väestön keskittymisestä yhä jättimäisempiin kaupunkeihin, tehtaiden tuottamasta saastumisesta, juomakelpoisen veden tuhlaamisesta teollisen koneiston ja lihakarjan tehotuotantoa ruokkiviin viljelmiin; lyhyesti sanottuna, syvältä tekno-teollisen järjestelmän ytimestä. Toisaalta he ehdottavat... uusia lakeja, läpinäkyviä sääntöjä, jopa kansalaisosallistumista lyhytaikaisten velkakirjojen muodossa. Kiitos edistyksen ihmeiden, on olemassa kokonaisia maita joissa pankkijärjestelmän romahtaminen jättäisi maaseudun ilman vettä, ja nämä kansalaiset, niin ylpeinä kansalaisuudestaan, haluavat toisenlaisia lakeja. Vähän niin kuin joku happosateen ropistessa niskaan ehdottaisi pään suojaamista luomu-viikunanlehdellä. Erilaisten sosiaalifoorumien ehdotukset, jotka ovat järkeviä poliittisen ja taloudellisen logiikan mukaan, ovat yksinkertaisesti hulluja konkreettisesti ja yhteiskunnallisesta näkökulmasta. Nyt ei ole kyse raunioina olevan maailman arvostelusta, vaan pikemminkin on tarpeen kaapata tilaa vastarinnalle ja aikaa hyökkäykselle. Kyse ei ole vain siitä kuinka radikaaleja olemme kaduilla. Keskeinen kysymys on, minkälaista elämää haluamme, kuinka pitkälti olemme alistaneet itsemme aineellisesti ja henkisesti yhä epäinhimillisemmälle ja keinotekoisemmalle yhteiskuntajärjestykselle, tai toisaalta, millaisten suhteiden puolesta olemme valmiita taistelemaan.

Ei ole tarpeen mennä Rivaan vastustamaan tätä järjestäytynyttä vesirikollisuutta. Tästä absoluuttisesta hyödykkeistämisestä suoraan vastuussa olevat (esimerkiksi suuret, vettä pullottavat yhtiöt) ovat kaiken aikaa varsin lähellä meitä. Jos sivistetyt ihmiset eivät pysty edes puolustamaan juomavettään – tai vähintään ymmärtämään, että toiset puolustavat sitä hyvin selkeällä ja suoralla tavalla – voimme kaikki mennä suosiolla nukkumaan. Tässäkin tapauksessa on kyseessä pitkä riippuvuuden ja sarron ketju, jonka tähtitieteellinen lasku on nyt lankeamassa meidän maksettavaksemme. Vain pyrkimällä riippumattomuuteen teollisesta massayhteiskunnasta, se-

kä sitä puolustavaa valtiota vastaan kohdistuvan avoimen kapinan kautta saattaisi syntyä jotain erilaista.

Sama koskee esimerkiksi kysymystä patenteista, mukaan lukien geneettistä koodia koskevat patentit. On yksinkertaisesti ääliömäistä väittää että suojelevista laeista olisi mitään hyötyä yrityksessä vastustaa pääoman tunkeutumista ihmisruumiiseen. Tekno-tieteellinen hourailu, jonka synnyttää halu muuntaa luonto ja ihmisolennot eräänlaiseksi tietokoneen muuttujaksi, ohitti jonkin aikaa sitten pisteen, josta ei ole enää paluuta. Kaikki harhakuvitelmat kokonaisuudessaan vallan palveluksessa olevan tieteen uudistamisesta ovat vain hirvittävää sumutusta. Iskut, joita useimmissa maissa on tehty siirtogeenisiä viljelmiä tai ihmisen geenistöä tutkivia yksityisiä ja valtion laboratorioita vastaan, ovat varsin hyvin osoittaneet että merkantilistisen järjen kritiikki ei kaipaa spehtaakkelimaisia päivämääriä.

Yleisemmin ottaen, se mitä kutsutaan kierrellen globalisaatioksi, ei tulisi kyseeseenkään ilman teknologisen koneiston luomaa materiaalista perustaa – ajatellaan vaikkapa vain niin kehityksen kuin taloudellisen ja sotilaallisen konfliktinkin perustekijöinä pidettyjä asioita: energiaa ja informaatiota. Tämä systeemi, joka saattaa äkkiseltään vaikuttaa vastustamattomalta Moolokilta, on tosiasiaassa jättimäinen verkosto, jonka muodostavat kaapelit, antennit, sähköasemat, säleiköt ja muuntajat, joihin on helppo iskeä.

Riva on kaikkialla

CGIL pitää huolen valvonnasta Rivan vastahuippukokouksen aikana. Trenton poliisipäällikkö on – aivan oikein – todennut, että mitä useampi mielenosoittaja tekee itsestään poliisin agentin, sitä vähemmän on tarvetta jälkimmäisille.

Pitkien sosiaalifoorumin ja poliisivoimien välisten neuvottelujen (joita tietenkin johtivat kansalliset johtajat) jälkeen näyttää siltä, että kunta tarjoaa Disobbedienteille ja heidän liittolaisilleen käyttöön Rivan ulkopuolella sijaitsevan huvilan tilukset, myöntäen heille luvan osoittaa mieltä (aina kaupungin ulkopuolella, autioilla kaduilla) koko sunnuntain. Riva tulee olemaan suljettu. Tämä tarkoittaa, että poliisi yksinkertaisesti sulkee kolme sisääntulotietä. Hallintopäällikkö on antanut määräyksen, jonka perusteella kielletään ja siirretään myöhempään ajankohtaan kaikki näyttelyt ja mielenilmaukset (mukaan lukien urheilu- ja kulttuuritapahtumat) yli kahdessa kymmenessä kunnassa Trentinon alueella. Poliisi tahtoo tyhjiä teitä, ja väestön pitää ymmärtää että Isoveli ei ole vain televisioitu lähetys. Entä me?

Tartutaanpa jälleen teemaan, joka juontaa kauas menneisyyteen. Günther Anders kirjoitti 1950-luvulla että ”Hiroshima on kaikkialla”, ja 1980-luvulla että ”Tshernobyl on kaikkialla”. Jotkut teknologisoitua maailmaa vastaan kapinoineet sanoivat 1990-luvulla että ”Mururoa on kaikkialla” (siihen aikaan kun Ranskan hallitus alisti tuon Tyynen valtameren saaren murhaaville ydinkokeilleen). Kaksi vuotta sitten toiset toverit väittivät että ”Genova on kaikkialla”. Koska kapinointi purkautuu rajoitta ja jokaista spektaakkelia vastaan, koska Koneisto odottaa vihollista joka ei olekaan siellä ja paljastaa totalitaarisen luonteensa yhä selkeämmin, me sanomme että Riva on kaikkialla. Emme aio olla kaduilla Euroopan Unionin huippukokousta vastaan, koska näiden ja tulevien aikojen kamppailuissa olemme halunneet, ja haluamme edelleen, rientää pitkien toisia polkuja. Koska ”Tällä kertaa se on lähellä minun kotiani” -logiikkaa seuraamalla ei pysty murtamaan kehää – huippukokoukset tapahtuvat aina lähellä jonkun kotia. Koska todellinen konflikti on toisaalla. On muita, kaikkien ulottuvilla olevia tapoja vastustaa kaupunkiemme ja laaksojemme varustamista. Haluamme vapauttaa itsemme numeron diktatuurista ja sen palvojista. Tiedämme, että tämä näkökulma ei välttämättä tuota suuria tuloksia välittömästi, mutta päättämällä itse omasta puolestamme sen, kuinka, missä ja milloin iskeä, ja puolustamalla itsepin-taisesti syitämme tehdä niin, pystymme saamaan yksilöllisen ja sosiaalisen alistumattomuuden leviämään.

Muutammat rovertalaiset anarkistit

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

Anonyymi

Ajatuksia huippukokouksista ja niiden vastatapahtumista

Haettu 26.7.2012 osoitteesta: <http://takku.net/article.php/20060425165410714>

fi.theanarchistlibrary.org